

Bønn

*Når meg min synd vil krenke, o dyre Frelser min,
da la meg vel betenke ditt kors og nåden din,
at du min syndeskyld og ve
har båret da du døde for meg på korsets tre!*

NoS.105.1

Tekstmeditasjon

Langfredag er fra gammelt av den eneste sørgedagen i kirkeåret. Nå har vi lest teksten for langfredag og lyttet, og vi forsøker å leve med i det som skjedde den gangen. Det er et drama vi følger, like fra Getsemane til Golgata. Skjærtorsdag vasket Jesus disiplenes føtter, for på den måten gi til kjenne at han kom for å bøye seg ned for å tjene sine disipler.

I dag er det den lidende Jesus vi møter. Det er en fornedret Jesus vi møter. Få, om noen, i hans samtid kunne forestille seg den lidende Gud. Han ble anklaget for å spotte Gud. Han ble slått og pisket. Han ble gjort narr av med tornekrone og kongekappe.

Guds vei for å frelse oss mennesker gikk gjennom lidelse. Alt hva mennesker har fått føle på kroppen av smerte, har også Jesus tatt del i. Også angsten fikk Jesus del i da han bad i Getsemane. Det finnes ingen skyld, skam, ensomhet eller krenkelse som ikke Gud i sin Sønn har tatt del i.

I Getsemane bad Jesus: «Abba, Far! Alt er mulig for deg. Ta dette beger fra meg! Men ikke som jeg vil, bare som du vil.» Mark 14,36. Her er vi ved dybden i Jesu lidelse ingen av oss har forutsetning til å fatte fylde, dybden og bredden av. Vredens beger er kjent fra profetord i Det gamle testamente. Bildet av begeret som måtte drikkes er uttrykk for Guds dom og straff på grunn av menneskers synd og opprør mot Gud. Hos profeten Jeremia ser vi at vredens beger rekkes alle folk, først Jerusalem og byene i Juda, så videre ut over jorden. Alle folk er under Guds dom, også Guds eget Israel.

Vredens beger måtte drikkes. Alle jordens folk var og er under Guds dom, og måtte følgelig drikke vredens vin. Apostelen Paulus skriver: «Det finnes ikke én som er rettferdig, ikke en eneste. Det finnes ikke én som er forstandig, ikke én som søker Gud. Alle er kommet på avveier, alle er fordervet, det finnes ikke én som gjør det gode, ikke en eneste.» Rom 3,10-12. Dette er ingen overdrivelse, men fakta. Det finnes ikke én eneste som gjør det gode i absolutt forstand og ut fra sitt liv går fri i Guds dom.

*Å, hvilke dype saker, hvor undres vel min sjel:
Se, Herren døden smaker istedenfor sin trell!
Den Herre Kristus, Gud og mann,
for meg, fortapte synder, gikk under dødens bann.* NoS.105.2

Dommedag er en realitet. Det kommer en dommens dag, men det finnes en vei ut av Guds vrededom – ut av fortapelsen. Det var en som drakk Guds vredens beger. Jesus bar all verdens synd på seg, gikk inn i dommen og døde som en soning – en stedfortredende død for at hver den som tror ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

Det som så ut som et tap ble seier. Det illustreres så tydelig med det Markus-teksten avslutter med: Forhenget i templet revnet i to. Det som

skilte mellom Det aller helligste og Det hellige ble borte. Tidligere hadde ikke vanlige mennesker adgang til Det aller helligste i templet. Nå var det banet vei like inn til Gud. Synden som skilte mellom menneskene og Gud var gjort opp, den var sonet. Kontakten med Gud var gjenopprettet gjennom Jesu død på korset. Forsoningens vei skulle vise seg å ligge åpen.

Så takker jeg av hjerte deg, Frelser, sterk og blid! For all din sonings smerte ha takk hver stund og tid, for bønner du i angst har bedt, for din uskyldig pine, for all din kjærlighet! NoS.105,5.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.